

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Que sigui el que Déu vulgui

Quantes vegades hem sentit o hem fet nostra aquesta expressió al llarg de la vida: que sigui el que Déu vulgui! Però, realment hi cooperem nosaltres? Amb altres paraules: deixem que la voluntat de Déu es compleixi en la nostra vida? Cerquem fer la seva voluntat? Adonem-nos com és una de les peticions del Parnostre: «faci's la vostra voluntat així a la terra com es fa en el cel».

Ara bé, aquesta voluntat de Déu no és una cosa abstracta, com si diguéssim: jo ja crec, prego i vaig a missa, i per tant ja estic complint la voluntat de Déu. En la nostra vida estem constantment prenent decisions, tantes que ni ens n'adonem. N'hi ha de més importants, que canvien el curs de la nostra vida i d'altres que potser són més banals. Des de si decideixo posposar el despertador a l'hora d'aixecar-me o no, fins quan decideixo a quina hora me'n vaig al llit, el dia és ple de decisions.

Guanyaríem molt si en les decisions transcendents de la vida discerníssim quina és la voluntat de Déu. Però el perill de molts és deixar-se arrossegar per allò que tothom fa: si tothom es casa, jo també; si ara no està de moda casar-se, doncs jo no em caso; si ara hi ha uns estudis que estan molt de moda, decideixo estudiar això. Ara bé, i Déu, què hi pensa, què vol que faci?

Si realment ens creiem cristians i, per tant, fills de Déu, hem de confiar més en Ell, i saber que allò que Ell té pensat per a la nostra vida és el millor camí que podem escollir,

per a nosaltres i per al bé de tota la humanitat. L'exemple a seguir són els sants, que van viure la filiació divina tal com la va viure Jesús. Fins i tot en l'hora més dura, a l'hort de Getsemaní, era fidel a la voluntat de Déu: «Pare, si vós ho voleu, allunyeu de mi aquest calze; però que no es faci la meua voluntat sinó la vostra» (Lc 22,42).

Aquesta actitud en el nostre dia a dia, de buscar sempre la voluntat de Déu en cada situació per petita que sigui, ha de ser habitual en nosaltres i en les nostres comunitats cristianes. El nostre exemple és l'estímul per a molts altres i només així podrem fer que hi hagi una veritable cultura del discerniment a l'Església i al món. No tinguem por a preguntar a Déu què vol en cada ocasió, és aquest el camí de la santedat.

Moltes vegades ens lamentem que hi ha poques vocacions a la vida sacerdotal, al diaconat permanent, a la vida consagrada, que hi ha pocs matrimonis joves... No serà que ens hem deixat envair per una cultura en la que s'ha anat eliminant la presència de Déu i hem deixat de preguntar-nos sobre la vocació? sobre el que Déu vol? És veritat que la societat no ens hi ajuda, però amb més raó ens hi hem d'esmerçar.

Que l'expressió «que sigui el que Déu vulgui» que sovint no ens implica gens pugui passar a ser «Senyor, què voleu que faci ara i aquí?». Aquest és un bon termòmetre de la nostra vida espiritual: com estic disposat a complir la voluntat de Déu?

ENTREVISTA

L'aportació de les llengües antigues

PILAR CASALS

L'Escola de Llengües Antigues (<https://edusantpacia.cat/ca/estudis/llengues-antigues>) de l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP) ofereix cursos de llengües clàssiques (llatí i grec), de llengües semítiques (hebreu bíblic i modern, arameu i siríac) i altres llengües antigues (egipci clàssic, copte, etiòpic clàssic - Ge'ez), fonamentals per a la investigació acadèmica. El coneixement d'aquestes llengües permet aprofundir en els estudis de teologia, exègesi bíblica, filosofia clàssica, arqueologia cristiana, història de l'Església i litúrgia cristiana. La Pilar Casals és professora d'egipci clàssic.

Per què és interessant l'estudi de llengües antigues?

Endinsar-se en una llengua és apropar-se a una manera de veure el món, d'interpretar-lo, de concebre'l... És com qui estudia qualsevol llengua moderna que li permet apropar-se a una altra cultura. La diferència més gran radica que s'estudien a nivell escrit i no parlat, ja que el focus està en entendre què van escriure els seus parlants fa tants segles.

Què li aporta al cristià conèixer l'egipci clàssic?

Es podria pensar que aparentment l'estudi de la llengua egípcia no té res a veure amb la tradició cristiana, però entre els textos antics conservats se'n troben d'escriu en copte, darrer estadi lingüístic de la llengua egípcia. El poble d'Israel va estar en contacte constant amb Egipte, trobant-hi en els textos de l'Antic Testament nombroses referències directes i indirectes. La primera menció d'Israel a nivell històric està escrita en jeroglífics a la coneguda estela d'Israel.

Per què t'ha ajudat a créixer en la fe, l'aprenentatge d'aquestes llengües?

Tinc coneixements de llatí, grec i hebreu, i òbviament, d'egipci antic i les seves diferents fases evolutives, entre les quals es troba el copte. Això m'ha permès un accés directe a les fonts originals, i m'ha possibilitat un millor coneixement dels conceptes bíblics, permetent-me comprendre millor el text i el seu context i, en aquest sentit, sent una finestra per aprofundir en la pròpia fe.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Al costat de la mare

Una noia, al costat del lit de la mare, en situació terminal irreversible, escriu aquestes notes: «Mare dolça, mare tendra, la mare del meu cor. La mare serena i tranquil·la que ha vessat en nosaltres el seu amor. Tu has estat guia, has estat llum, serena i pacient. Em vas donar la vida i ara, davant el moment que tu vius, jo em pregunto quin sentit té. La mare que ha tingut cura de mi. Sembla, però, que la malaltia t'ha tombat. Qui ens transmetrà el teu amor immens i la teva infinita serenitat? Qui tindrà cura de nosaltres? I els teus consells? Tu que, sempre valenta, ens has ensenyat a lluitar davant les adversitats que la vida ens ha fet viure... T'has fet estimar i respectar sense dir res. Has estat el meu pal de pallar, el del pare i el de tots els de casa. Tots, ben a prop teu, hem patit el procés de la teva malaltia. Estaves tan orgullosa de la nostra família. La nit avança, el papa està esgotat i dorm, i tu ets aquí, al meu costat, respirant amb gran dificultat... Desitjaria que et despertessis amb paraules d'ànim com les que ens deies aquests darrers temps quan, amb una pau que encomanaves, ens convidaves a lluitar, a compartir la teva lluita i, al-

hora, amb la teva fe, a un total lliurament a Déu.»

En un d'aquests moments importants de la vida, quan es fa un parèntesi en el tràfec habitual, quan s'interromp el soroll exterior perquè veiem que s'escola la vida d'una persona estimada, ens aturem per reflexionar, interioritzar sentiments, respondre als qüestionaments vitals, aprofundir en la situació que ens toca viure... Ens venen a la ment les anècdotes i les situacions viscudes amb la persona, els trets que la caracteritzen, les seves paraules, el seu obrar en la proximitat inexorable de la mort. És hora d'agraïments a tant de bé rebut. També de propòsits fidels sobre les referències acollides que ens han ajudat a ser. Sense sentir-nos sols. És una oportunitat de vivència comunitària familiar, eclesial, social i de pregària per la persona que marxa, acabada la ruta de la vida, i pels qui resten caminant. Tots en mans de Déu. «Volem que sapiguen què serà dels qui han mort, perquè no us entristiu... Tal com creiem que Jesús morí i resuscità, també creiem que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell» (1Te 4,13-14).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

En el nacimiento de la Virgen, felicitemos al Señor

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Cuando un niño nace, felicitamos a los suyos. En la celebración del nacimiento de María, felicitamos a Dios que la ha elegido y la ha hecho Madre de Dios. También nosotros nos felicitamos y damos gracias a la Trinidad por haber enriquecido a la Madre de nuestro Salvador.

La llegada de María a la vida nos trae luz y esperanza. Lo recordaba san Juan Pablo II un 8 de septiembre, el de 1985, haciendo notar que nos envolvía la conmemoración del segundo milenio del nacimiento de su Hijo Jesús. En la preparación del Jubileo del 2025, María recién nacida nos conduce a la luz y a la esperanza que tanto necesitamos.

Al comentar al profeta Miqueas (5,2), el Papa decía que el profeta habla

de la mujer, «que debe dar a luz». Una criatura, una mujer, es elegida para desempeñar un papel decisivo en la obra salvífica de Dios; será ella la primera para la cual se cumplirá la «seguridad» y la «paz» mesiánica de modo concreto. Ella será bendecida entre todas las mujeres; será un regalo para toda la humanidad, porque dará a luz al Salvador.

A nuestra Señora, madre de Dios y madre también nuestra, le rogamos que aprendamos de su vida. Miembros de la Iglesia, seguidores de las huellas de su Hijo nuestro Salvador, acojamos sus palabras del Magnificat: Proclama mi alma la grandeza del Señor, se alegra mi espíritu en Dios mi Salvador. Acojamos el amor y la cercanía del Señor.

Lectures de la missa diària i santoral

16. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1Co 11,17-26.33 / Sl 39 / Lc 7,1-10]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs. Santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dimarts [1Co 12,12-14.27-31a / Sl 99 / Lc 7,11-17]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, card. (jesuïta). Sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa. Santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. ■ Dimecres [1Co 12,31-13,13 / Sl 32 / Lc 7,31-35]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ Dijous [1Co 15,1-11 / Sl 117 / Lc 7,36-50]. Santa Maria de Cerverelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII). Sant Genar (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV).

20. ■ Divendres [1Co 15,12-20 / Sl 16 / Lc 8,1-3]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866). Sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. ■ Dissabte [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers. Santa Ifigènia, vg.; santa Celina, vg.

22. ■ † Diumenge vinent, diumenge XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Sv 2,12.17-20 / Sl 53 / Jm 3,16-4,3 / Mc 9,30-37]. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Felix IV, papa (526-530).

DIUMENGE XXIV DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,5-9a)

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. ¿Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. ¿Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: ¿qui em podrà condemnar?

Salm responsorial (114)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.*

Estimo de tot cor el Senyor: / ha escoltat el meu clam / així que l'invocava. R.

M'envoltaven els llaços de la mort, / tenia davant meu els seus paranys, / i dintre meu l'angoixa i el neguit. / Vaig invocar el nom del Senyor: / «Ah, Senyor, salveu-me la vida». R.

El Senyor és just i benigne, / el nostre Déu sap compadir. / El Senyor salvaguarda els senzills, / jo era feble i m'ha salvat. R.

Ha alliberat de la mort la meua vida, / els meus ulls, de negar-se en el plor, / els meus peus, de donar un pas en fals. / Continuaré caminant entre els qui viuen, / a la presència del Senyor. R.

Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,14-18)

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, ¿de què serviria? A un home així, ¿la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tinguessin ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Ves-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, ¿quin profit els faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meua fe.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 8,27-35)

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se'n anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «¿Qui diu la gent que soc jo?». Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, altres que sou Elies, d'altres que sou algun dels profetes». Llavors els preguntà: «I vosaltres, ¿qui diu que soc?». Pere li respon: «Vós sou el Messies». Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú.

I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà». I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes».

Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'Evangelí, la salvarà».

Lectura del libro de Isaías (Is 50,5-9a)

El Señor me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes ni salivazos.

El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

Mi defensor está cerca, ¿quién pleiteará contra mí? Comparezcamos juntos, ¿quién me acusará? Que se me acerque. Mirad, el Señor Dios me ayuda, ¿quién me condenará?

Salmo responsorial (114)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de los vivos.*

Amo al Señor, porque escucha / mi voz suplicante, / porque inclina su oído hacia mí / el día que lo invoco. R.

Me envolvían redes de muerte, / me alcanzaron los lazos del abismo, / caí en tristeza y angustia. / Invoqué el nombre el Señor: / «Señor, salva mi vida». R.

El Señor es benigno y justo, / nuestro Dios es compasivo; / el Señor guarda a los sencillos: / estando yo sin fuerzas, me salvó. R.

Arrancó mi alma de la muerte, / mis ojos de las lágrimas, / mis pies de la caída. / Caminaré en presencia del Señor / en el país de los vivos. R.

Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 2,14-18)

¿De qué le sirve a uno, hermanos míos, decir que tiene fe, si no tiene obras? ¿Podrá acaso salvarlo esa fe?

Si un hermano o una hermana andan desnudos y faltos de alimento diario y uno de vosotros les dice: «Id en paz, abrigaos y saciaos», pero no le da lo necesario para el cuerpo, ¿de qué sirve? Así es también la fe: si no tiene obras, está muerta por dentro. Pero alguno dirá: «Tú tienes fe y yo tengo obras, muéstrame esa fe tuya sin las obras, y yo con mis obras te mostraré la fe».

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 8,27-35)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se dirigieron a las aldeas de Cesarea de Filipo; por el camino preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que soy yo?». Ellos le contestaron: «Unos, Juan el Bautista; otros, Elías, y otros, uno de los profetas». Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy?». Tomando la palabra Pedro le dijo: «Tú eres el Mesías». Y les conminó a que no hablaran a nadie acerca de esto. Y empezó a instruirlos: «El Hijo del hombre tiene que padecer mucho, ser reprobado por los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, ser ejecutado y resucitar a los tres días». Se lo explicaba con toda claridad. Entonces Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo. Pero él se volvió y, mirando a los discípulos increpó a Pedro: «Ponte detrás de mí, Satanás! ¿Tú piensas como los hombres, no como Dios!». Y llamando a la gente y a sus discípulos y les dijo: «Si alguno quiere venir en pos de mí, que se niegue a sí mismo, tome su cruz y me siga. Porque, quien quiera salvar su vida, la perderá; pero el que pierda su vida por mí y por el Evangelio, la salvará. Pues ¿de qué le sirve a un hombre ganar el mundo entero y perder su alma?».

COMENTARI

¿Qui diem nosaltres, que és Jesús?

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

És relativament fàcil saber què pensa de Jesús la gent que ens envolta. Només cal tenir els ulls i les oïdes obertes i escoltar amb interès què diuen i pensen les persones que tenim al costat, i què ens diuen els petits i grans mitjans de comunicació; què és el que posen en relleu.

És important saber-ho perquè el que es respira en el nostre ambient social, ens afecta i condiona en molts aspectes de la nostra vida. Però la gran pregunta que fa Jesús és: «Vosaltres, ¿qui diu que soc?». Moltes són les persones que tenen una visió deformada de Jesús, o que s'han desanimat coneixent els defectes de gent que figuren com a bons cristians. Altres, que el poc o molt que coneixen de l'Evangelí no els interessa, perquè és contrari al que ells realitzen i no volen deixar-se il·luminar per la llum de Crist. També hi ha tots els que mai han rebut un bon ensenyament evangèlic, o se'ls ha presentat molt deformat.

Segui quin sigui el que hem rebut i conegut del missatge de Jesús, tots hem de reforçar el coneixement i vivència de la nostra fe cristiana. La resposta al salm d'avui és una invitació a anar endavant: «Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor». Per anar per aquest camí ens calen unes ajudes:

- Acostar-nos al missatge de Jesús.
- Alimentar-nos amb l'Eucaristia.
- No defallir en la pregària de petició i d'acció de gràcies.
- Parar-nos i contemplar la grandesa de Déu, que ens ajuda i estima, i manifestar-li el nostre bon desig de seguir-lo.

Hem de tenir clar que seguir Jesús passa per la renúncia als nostres capricis i, de vegades, pot passar pel sofriment o les incomprendions, i per la donació de la pròpia vida fins a la mort. Jesús ens demana una resposta ben personal i compromesa. Hem de ser ben coherents amb la nostra manera de viure la fe i de servir a tothom.

Sovint ens costa d'entendre que la vida i el missatge de Jesús passi pel sofriment i per la mort. I gairebé podríem veure, com a lògic, que l'apòstol Pere digui a Jesús que a Ell això no li pot passar.

No podem fer-nos enrere davant dels sofriments que pugui causar-nos el fet de ser cristians. Crist ens estima i salva. Donem-li gràcies.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dilluns 16 de setembre, a les 12 h. El Sr. Bisbe presideix la Missa patronal a la parròquia de Sant Cebrià de Vall-doreix.

Dijous 19 de setembre, a les 19 h. Reunió informativa sobre el pelegrinatge diocesà a Roma (9-12 de març de 2025) a la Sala Capitular de la Catedral.

Dissabte 21 de setembre, a les 11 h. El bisbe Salvador assisteix a l'ordenació episcopal de Mons. Josep-Lluís Serrano Pentinat, bisbe coadjutor d'Urgell, a La Seu d'Urgell.

Diumenge 22 de setembre, a les 12 h. El Sr. Bisbe presideix la Missa de presentació del nou administrador parroquial de la Santa Creu i la Sagrada Família a la parròquia de la Santa Creu de Sabadell. / **A les 20 h.** confirmacions i celebració dels 60 anys de la parròquia del Sagrat Cor de Sabadell.

Notícies

El bisbe Salvador celebra la festa de Santa Teresa de Calcuta a Sabadell. El dijous 5 setembre, al matí, a la parròquia del Santíssim Salvador de Sa-

badell, el bisbe Salvador va celebrar la festa de Santa Teresa de Calcuta, amb una participació especial de les Missioneres de la Caritat i els seus col·laboradors i voluntaris del menjador social. Acabada la celebració, el Sr. Bisbe compartí el dinar amb els usuaris i voluntaris habituals de la casa de les Missioneres.

Festa de la parròquia de Santa Maria de Rubí. El dissabte 7 de setembre, al matí, el Sr. Bisbe celebrà a la parròquia Santa Maria de Rubí la missa amb motiu de la festa patronal, de la presentació de Mn. Mario Jurado, nou vicari parroquial i del comiat del qui ha estat fins ara vicari, Mn. Jean Damascène Rutayisire, destinat ara a La Floresta, Vall-doreix i Mirasol. També hi concelebrà el rector i arxipreste de Rubí, Mn. Joaquim Meseguer.

Montserrat inicia els actes del Mil·lenari. El dissabte 7 de setembre, al vespre, va tenir lloc l'acte de l'inici de les celebracions del Mil·lenari de la comunitat benedictina de Montserrat. L'acte fou presidit per l'abat, D. Manel Gasch, acompanyat pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan J. Omella, i pel president de la Generalitat el M. Hble Sr. Salvador Illa. Assistiren la major part de bisbes de Catalunya i altres autoritats civils, eclesiàstiques i culturals. El bisbe Salvador també hi fou present. L'acte combinà la música amb interpretacions de l'Escolania de Montserrat, la Schola Cantorum i l'Orquestra Simfònica del Vallès i les intervencions del President de la Generalitat i del P. Abat, combinat amb espectacles de llum i imatges.

Festa de la parròquia de la Mare de Déu de Gràcia de Sabadell. El diumenge 8 de setembre, al matí, el Sr.

Bisbe celebrà la missa a la parròquia de la Mare de Déu de Gràcia de Sabadell amb motiu de la festa patronal, de celebració dels 90 anys de la parròquia i també de presentació del nou administrador parroquial, P. Manuel Hernández, OFM. Concelebrà el P. Àlvar OFM Cap., caputxí resident a Sant Quirze, que col·labora habitualment a la parròquia. En acabar la celebració hi hagué un piscolobis on tots es pogueren saludar i felicitar a les sales de la parròquia.

Informació

Beatificació de Mn. Clau-

sellas. El dissabte 23 de novembre tindrà lloc a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona la beatificació de Mn. Gaietà Clausellas i Ballvé, prevere, fill de Sabadell, i del Dr. Antoni Tort Reixachs, laic i pare de família de Barcelona, màrtirs als inicis de la Guerra Civil. La cerimònia serà presidida pel cardenal Marcello Semeraro, prefecte del Dicasteri per la Causa dels Sants, i concelebrada pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan J. Omella, i pel bisbe de Terrassa, Mons. Salvador Cristau, a més d'altres prelatos i preveres.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Que sea lo que Dios quiera

Cuántas veces hemos oído o dicho esta expresión a lo largo de la vida: ¡que sea lo que Dios quiera! Pero, ¿realmente cooperamos nosotros? En otras palabras: ¿dejamos que la voluntad de Dios se cumpla en nuestra vida? ¿Buscamos hacer su voluntad? Fijémonos cómo ésta es una de las peticiones del Padre nuestro: «hágase tu voluntad así en la tierra como en el cielo».

Ahora bien, esta voluntad de Dios no es algo abstracto, como si dijera: como ya creo, rezo y voy a misa ya estoy cumpliendo la voluntad de Dios. En nuestra vida estamos constantemente tomando decisiones, tantas que ni nos damos cuenta. Las hay más importantes, que cambian el curso de nuestra vida, y otras que quizás son más banales. Desde si decido posponer el despertador a la hora de levantarme o no, hasta cuando decido a qué hora me acuesto, el día está lleno de decisiones.

Ya sería mucho si en las decisiones trascendentales de la vida buscáramos discernir cuál

es la voluntad de Dios. Pero el peligro de muchos es dejarse llevar por lo que todo el mundo hace: si todo el mundo se casa, yo también; si ahora no está de moda casarse, pues no me caso; si ahora hay unos estudios muy de moda, decido estudiar esto. Pero, ¿y Dios? ¿qué piensa Dios, qué quiere que haga?

Si realmente nos creemos cristianos y, por tanto, hijos de Dios, debemos confiar más en Él, y saber que lo que Él tiene pensado para nuestra vida es el mejor camino que podemos escoger, para nosotros y para el bien de toda la humanidad. El ejemplo a seguir son los santos, que vivieron la filiación divina tal y como la vivió Jesús. Incluso en la hora más dura, en el huerto de Getsemaní, era fiel a la voluntad de Dios: «Padre, si así lo quieres, aparta de mí este cáliz; pero que no se haga mi voluntad sino la tuya» (Lc 22,42).

Esta actitud en nuestro día a día, buscar siempre la voluntad de Dios en cada situación, por

pequeña que sea, debe ser habitual en nosotros y en nuestras comunidades cristianas. Nuestro ejemplo es estímulo para muchos otros y sólo así podremos hacer que haya una verdadera cultura del discernimiento en la Iglesia y en el mundo. No tengamos miedo a preguntar a Dios qué quiere en cada ocasión, es éste el camino de la santidad.

Muchas veces nos lamentamos de que hay pocas vocaciones en la vida sacerdotal, en el diaconado permanente, en la vida consagrada, que hay pocos matrimonios jóvenes... ¿No será que nos hemos dejado invadir por una cultura en la que se ha ido eliminando esa presencia de Dios y hemos dejado de preguntarnos sobre la vocación? ¿sobre lo que Dios quiere? Es verdad que la sociedad no nos ayuda, pero con más razón hay que renovar el empeño.

Que la expresión «que sea lo que Dios quiera», que a menudo no nos implica en nada, pueda pasar a ser «Señor, ¿qué quieres que haga aquí y ahora?». Éste es un buen termómetro de nuestra vida espiritual: ¿cuánto estoy dispuesto a cumplir la voluntad de Dios?

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

